

2019
jaar van de
vrijwilligers

ons

Interview

Henny Vrienten:
*'Ik ben nu een leukere
vader dan vroeger'*

magazine voor senioren

NUMMER 10 OKTOBER 2019

— REPORTAGE —

**Gedeputeerde
en bestuur
KBO-Brabant
samen op
werkbezoek**

— INTERVIEW —

**Tentoonstelling
over de mens achter
Van Gogh**

— REPORTAGE —

**Seniorenmiddag
Jazz in Duketown:
'Van dansen
word je blij!'**

Vrijwilligers

**Training
brandveiligheid:**
*'We moeten ons bewust
zijn van brandgevaar'*

A close-up portrait of a middle-aged man with grey hair and a light beard, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a white shirt and a dark jacket. The background is a blurred green, suggesting foliage.

interview

**HENNY
VRIENTEN:**
'Ik doe alleen dingen
waar ik écht zin in heb'

Hij heeft al een lange en indrukwekkende carrière achter de rug als zanger, componist en bassist, maar Henny Vrienten (71) is nog niet van plan het rustiger aan te gaan doen. Onlangs bracht hij nog een nieuw soloalbum uit en volgend jaar gaat hij op tournee met de band Doe Maar. Maar bovenal is hij een *family man*. 'Ik houd van een beetje reuring om me heen.'

tekst Weija Steffens / beeld Rogier Alexander

Als klein jochie groeide Vrienten op in het Brabantse dorpje Hilvarenbeek. Daar was hij vaak buiten te vinden. Salamanders in slootjes vangen, spelen met de buurtkinderen op straat. Er was amper verkeer in die tijd. Als er een auto de

straat in reed, was dat een ware attractie. Vrienten had, samen met zijn zussen, een onbezorgde jeugd. Zijn vader werkte hard als timmerman, moeder was thuis voor de kinderen. Zijn jeugd was een baken van veiligheid en gezelligheid, omschrijft Vrienten die tijd. Totdat hij op zijn achtste verhuisde naar het 8 kilometer verderop gelegen Tilburg. Daar werd hij een tijdje gepest vanwege zijn dialect. Trauma's heeft hij daar niet aan overgehouden. Het tij keerde toen hij met zijn gitaar en brommertje op het schoolplein verscheen. De meisjes vonden hem al snel de leukste, zegt hij lachend.

Weg uit Brabant

Vrienten wist al jong dat hij niet in de voetsporen van zijn vader wilde treden. Hij was leergierig, geïnteresseerd in boeken en muziek. Op jonge leeftijd las hij de hele bibliotheek leeg. 'Ik voelde dat de wereld mij meer te bieden had dan de timmerwerkplaats van mijn vader. Bovendien was ik besmet met een creatief en muzikaal gen. Op mijn elfde kreeg ik van mijn moeder een gitaar en die heb ik nooit meer losgelaten. Ik koos ervoor om weg te gaan bij mijn ouders, weg uit Tilburg. Om mijn eigen weg te zoeken in het leven. Dat ging zeker niet zonder slag of stoot. Wat toen gebeurd is, is gebeurd. En nu zit ik hier tussen ik-weet-niet-hoeveel-gitaren een heerlijk leven te leiden.'

Tieneridool

Zijn band Doe Maar scoorde begin jaren tachtig grote hits met *Smoorverliefd*, *Sinds een dag of twee*, *De bom* en *Pa*. Doe Maar begon als een jongensdroom, blikt Vrienten terug. 'Ik was in die tijd een heel driftig, ambitieus baasje. Ik wist heel goed wat ik wilde. In het begin was alles hartstikke leuk. Erkenning voor onze muziek, onze eerste nummer 1-hit, een interview op tv en met een foto in »

WIE IS HENNY VRIENTEN

Henny Vrienten (Hilvarenbeek, 1948) is componist, bassist en zanger. Hij begon zijn carrière in de band van Boudewijn de Groot en werd bij het grote publiek bekend als bassist en zanger van Doe Maar. Deze band groeide begin jaren tachtig uit tot een van de succesvolste bands in de geschiedenis van de Nederlandse popmuziek. Na Doe Maar maakte hij muziek voor films en musicals en kindermuziek voor *Sesamstraat* en *Het Klokhuis*. Onlangs kwam zijn nieuwste soloalbum *Tussen de regels* uit. Samen met zijn albums *En toch...* en *Alles is anders* vormt dit drieluik zijn gezongen autobiografie. Begin 2020 gaat Vrienten de theaters in met *Vreemde Kostgangers* en in het najaar start de clubtoer van Doe Maar. Met zoon Xander vormt hij dit televisieseizoen de huisband van *DWDD*.

de krant. Maar we kregen er geen kick van om zo populair te zijn. We konden al gauw niet meer het soort band zijn dat we wilden zijn. Van kleine zaaltjes, met veel contact met het publiek, gingen we naar grote zalen, waar het contact met het publiek verdween. Onze faam benauwde ons steeds meer.

We werden in geblindeerde auto's naar optredens gebracht, concertzalen binnengesmokkeld. Ik vond het destijds al ongeloofwaardig, en eigenlijk nu nog steeds. Wat waren we opgelucht, toen we in 1984 de stekker uit Doe Maar trokken. Die gekte had een ongelofelijke impact. Ik dook weg in de anonimiteit. Sloot me als een kluizenaar op in de studio, bijna dertig jaar lang. In de luwte schreef ik film- en theatermuziek en maakte ik vrolijke liedjes voor *Sesamstraat*.

Tijdloze liedjes

Nu hij 71 is, kijkt hij met meer genegenheid terug op die roerige jaren. 'Doe Maar heeft me natuurlijk ontzettend veel gebracht. En jee, wat ben ik trots op de liedjes die wij opnamen in de jaren tachtig. Als ik ze nu hoor op de radio, dan denk ik telkens: wow, wat is het goed opgenomen, wat klinkt dat lekker fris. Die liedjes zijn 40, 45 jaar oud en nog steeds van nu. Toen ik die liedjes schreef, was ik me er totaal niet van bewust dat de thema's die we aansneden zo tijdloos zijn. Daar ben ik echt heel erg trots op. Het was dan ook te gek dat we na onze comeback onze jongensdroom alsnog hebben kunnen waarmaken. De kleine poppodia platspelen.' Lachend: 'Dan merk je wel dat je een dagje ouder bent, hoor. Mijn hand- en spierreflexen zijn nog prima, maar ik moest fit worden, mezelf klaarstomen om weer op te treden.'

Alleen maar leuke dingen

Vrienten speelt niet alleen met Doe Maar, maar vormt samen met George Kooymans (ex-Golden Earring) en Boudewijn de Groot ook het trio *Vreemde Kostgangers* waarmee hij in 2020 een theatertour gaat

maken. En tussen de tournees door maakte hij onlangs ook nog een soloalbumdrieluik. Zelf vindt Vrienten de drukte wel meevallen. 'Ik doe nu veel minder dan vroeger. Ik was een echte workaholic in de tijd dat ik muziek schreef voor musicals, films voorzag van muziek en liedjes schreef voor *Sesamstraat*. Ik wilde niet op vakantie, want ik had geen tijd. Toen was ik zeker weten een minder attente vader en partner dan nu. Nu werk ik

wel 'ns. Spelen is geen werken, hè!'

Vrienten doet alleen nog maar leuke dingen. Het grote voordeel van een beetje ouder worden, noemt hij dat. 'Muziek maken zal ik altijd blijven doen. Wel denk ik meer na over wat en hoe ik het wil doen. Gelukkig ben ik - in tegenstelling tot vroeger - een meester geworden in het zeggen van: "Nee, daar heb ik geen zin in." Ik kies ervoor alleen maar de dingen te doen waar ik écht zin in heb. En dat is spelen en leuke liedjes schrijven. En het opnemen van mijn soloalbums. Ik wilde heel graag een drieluik maken, met liedjes over mijn zielenroerselen. Ik bezing mijn eigen leven, ook tussen de regels. Zo heet dan ook mijn laatste album.' Vrienten zingt over universele thema's als afkomst, de dood, de liefde, kinderen en het vaderschap. De liedjes zijn stuk voor stuk kleine autobiografische verhaaltjes in een muzikaal jasje. 'Zo schreef ik na het overlijden van mijn dementerende moeder het liedje *Lieske*, een muzikaal eerbetoon aan haar. Het gaat over het langzaam

uitvallen van haar hersenen, over mijn herinneringen aan haar. Hoe ze danste in de keuken terwijl ze kookte. Ik heb haar tot haar dood, ruim 25 jaar lang, elke avond na het eten gebeld. Daar was ze heel erg aan gehecht. En ik ook, want ik mis dat moment nog steeds elke dag.'

Opa zijn

Zelf is Vrienten niet bang voor de dood. Hij heeft immers het eeuwige leven, zegt hij gekscherend. En dan serieus: 'Ik berust in de natuurlijke cyclus van het leven. Je groeit en bloeit en gaat dan dood'

**'Ik berust
in de
natuurlijke
cyclus van het
leven. Je
groeit en
bloeit en gaat
dan dood'**

gaat dan dood. Dat is een onomkeerbaar feit. Neemt niet weg dat ik zo lang mogelijk wil genieten van het leven. En van mijn kinderen en vrouw.' Vrienten heeft vijf kinderen uit twee relaties, zijn jongste twee zonen wonen nog thuis. Hij bestempelt zichzelf als een echte *family man*. Van het klaarmaken van de lunchtrommeltjes van Teun (17) en Melle (13) geniet hij net zoveel als van optreden met zoon Xander in *De Wereld Draait Door*. 'Ik denk dat ik nu een leukere vader ben dan vroeger. Ik heb meer tijd voor mijn kinderen, ben minder met mezelf bezig. Ook betrek ik de kinderen vaker bij mijn werk. Zo zingen mijn zonen Xander (30) en Polle (33) mee op het album *Tussen de regels* en mijn dochter Meke (29) verzorgde het artwork ervan. Ik vind het fantastisch om samen te werken met mijn kinderen. Het is altijd fijn om ze in de buurt te hebben.' Triviale levenslessen die Vrienten van zijn vader kreeg (*Knoop je jas dicht, was je handen, spreek met twee woorden, eet zoals het hoort en zeg u*) geeft hij niet door aan zijn kinderen. Dat vindt hij niet nodig. Ze redden het wel in deze wereld, dat weet hij zeker. Wel is Vrienten bang voor het lege-nest-syndroom. 'Ik moet er niet aan denken om die reuring om me heen te moeten missen. Ik houd zo van die onbevangenheid van kinderen. Het lijkt me dan ook geweldig om opa te zijn. Al maken mijn kinderen nog geen aanstalten daartoe, hoor!' ■